

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

Sok nap, kevés program ez volt a jellemző erre a hónapra, meg a rendkívül sok hó, pedig már azt hittem tavasz van, hát akkor lássuk mi volt művészetileg:

2013. 03. 07. csütörtök Vígszínház

Hanoch LEVIN
Átutazók
komédia nyolc temetésben, egy felvonásban.
Rendező: ESZENYI ENIKŐ

TÖRŐCSIK MARI m. v.
REVICZKY GÁBOR
HEGYI BARBARA
VARJU KÁLMÁN
KERN ANDRÁS
FESZTBALM BÉLA
BÖRCSÖK ENIKŐ / PAP VERA
LUKÁCS SÁNDOR
HALÁSZ JUDIT
JÓZAN LÁSZLÓ
HARKÁNYI ENDRE
IGÓ ÉVA
MAJSAINYLAS TÜNDE
TORNAY ILDIKÓ
LENGYEL TAMÁS
PINDRÓCH CSABA
PETER KATA
JÁRO ZSUZSA
GYURISKA JÁNOS
KARÁCSONYI ZOLTÁN / PAPP DÁNIEL
KARALYOS GÁBOR m.v.
KOPEK JANKA a. h.
KEREKES JÓZSEF
VISZT ATTILA

BOBE GLOBOSIK
MUNJA, a fia
LOLA, Munja felesége
ZIGI, a fiuk
ALBERTO PINKUSZ
ELHANAN
HENJA, Elhanan édesanyja
BRUNO
CILA, Bruno felesége
AMACIA, a fiuk
SAITAJ SUSZTER
BIANKA, a felesége
BELLA, a lányok
NINA, a lányok
AVNER CHORI
MOTKE, Avner bátyja
CIPPIRA, Motke felesége
PROSTITUÁLT
ELISA HOOKER, Nina barátja
CVI, Henja fiatalon meghalt férje

ALFONZ, Zigi barátja
ANGELA, amerikai lány
TEMETŐSZOLGA
UTCASEPRŐ

Jelmez: NAGY FRUZSINA Díszlet: BALÁZS JÚLI, BÓROS LŐRINC
Dramaturg: KOVÁCS KRISZTINA Zene: FURÁK PÉTER
Fény: CSONTOS BALÁZS Sound designer: Huryedi Alex Hang: Szabó M.
Viktor Jelmezasszisztens: Barna Csilla, Vízzy Borbála Ügyelő: Wiesmeyer Erik Sugó: Kertész Zsuzsa A rendező munkatársai: Egyed Mónika, Rujsz Edit

Rendező: **ESZENYI ENIKŐ**
Bemutató: 2013. március 8.

Hanoch Levin végtelenül szórakoztató, mégis döbbenetes hatású darabjából gyönyörű nagyszíndarab, bölcsesség és emberiség árad.
Egy kis közösség, néhány család, sok generáció mindennapi élevesednek meg, a számunk előtt: gyerekek, szülők, nagyszülők, akik mind szerelmre, szeretetre vágyunk, vagy csak egy másik életre, más bőrre bújva, máshol, más körben.
Az *Átutazók* műve komédia nyolc temetésben, de minden mondata hihetetlen életszeretetről árulkodik.
Ez a különleges humorú, költői szépségű darab kiváló szereposztással egyedülálló színhatást eredményezett.

Az előadás 14 éven felülieknek ajánlott!

zöld számunk: 06 80 204 443 www.vigszinhaz.hu Kövessen minket a Facebookon is!
Jegyek válthatók a Vígszínház jegypénztárában: XIII. kerület, Szent István körút 14. tel: 329 2340, a Pesti Színház jegypénztárában: V. kerület, Váci u. 8. tel.: 266 5537; a Szervezési Osztályon: XIII. kerület, Pannónia u. 8. tel./fax: 329 3920/329 3921

Eszenyi Enikő a színház gazdasági vezetését úgy vezérli, mint egy jó háziasszony. Van egy adott feladat, egy adott pénz összeg és ezzel úgy kell bánnia, hogy jó színvonalon, mindenki meglegedésére el tudja látni feladatát az igazgató! És sikerül Neki! Ha bemutat egy drága darabot, akkor legalább kettő másiknál kell megspórolnia a drága darab árát! Éppen úgy „mint otthon”, ha vasárnap dús, három fogásos ebéd kerül az asztalra, akkor szerdán paprikás krumpli, pénteken pedig grízes tészta az ebéd! Van akinek a grízes tészta a kedvence? Hát ha jól van elkészítve, miért ne?

Ez a darab pedig nagyon jól van elkészítve. Nem is bízta másra az Eszenyi, gondolta, jobb, ha ezt most Ő „főzi”, és nagyon jóra főzte! Igaz nagy szerepe van a sikerben a Törőcsik Marinak, persze Őt is az Eszenyi hívta meg! (Tudta, hogy kell ide egy nagy művész!) Sírni valóan kedves ebben a néma szerepben (is) a Törőcsik Mari! (Nem lehet szó nélkül hagyni, hogy a családokból mennyire kiszorultak az

ápolásra szoruló, beteg idős emberek, nincs rájuk szükség, gond és baj van velük. Nincs se idő, se pénz.....) Egy ilyen magát megmakacsoló, látszólag, sorsát némán tűrő, vénasszonyt alakít a Töröcsik Mari, aki elszökik, kóborol, próbálja visszamenteni magát családba csodálatosan!

Hanoch Levin nagyon érti a dolgát, ábrázol egy kis emberi (bárhol lehet ilyen vagy hasonló) közösséget, döbbenetesen hatásosan. A színészek remekelnek.

A darab, megmutatja a kínos helyzeteket, melyeket egy családban bárki átélhet, még szenvedünk is tőle, panaszkodunk, de nem látjuk magunkat fentről, kívülről, távolról, de itt magunkra ismerhetünk!

Ajánlom mindenkinek, aki szeret nevetni és sírni is, és szeretne látni egy jó, a hétköznapi emberről szóló csodás darabot.

2013. 03. 14. csütörtök MÜPA

2013. március 14., 19.30
Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem

R. Strauss: Capriccio
Zenés társalgás egy felvonásban, op. 85
A Nemzeti Filharmonikusok és a Művészetek Palotája közös produkciója

A grófnő: **Hidvégy Raimondi**
A gróf, a grófnő bátyja: **Bo Skovhus**
Pálmány, a zeneke: **Jörg Schneider**
Olivier, a kórhó: **Haja Zsolt**
La Roche, a színgárgató: **Franz Hawlata**
Cáher, a zeneke: **Meláné Andrea**
Olasz énekesnő: **Szalai Agnes**
Olasz tenor: **Horváth István**
Létszámter: **Pinter Sándor**
Monsieur Taupe: **Csapó József**
Frajta táncosok: **Szelezvény Dóra**
A nyolc nap: **Kálmán László, Lisztes László, Cavodi Zoltán, Blazsó Domonkos, Silló György, Cser Zoltán, Boros Sándor, Molnár László**

Rendező: **Rebeka Stanzel**
Rendezőasszisztens: **Sylvie Cabot**
Diszkrét, jelmez: **Marlous Pysall**
Koronázás, (alkalmazott): **Szelezvény Dóra**
Közreműködők: **A Nemzeti Filharmonikus Zenekar és a Nemzeti Énekkar**
(hanggárgató): **Antal Mátyás**
Vezényel: **Kocsis Zoltán**

Ha jobban értenék a zenéhez, ha netán zenetudós lennék, akkor ezt a zeneművet valószínűleg jobban tudtam volna élvezni, és főleg érteni. Mivel nem én vagyok a Batta András, csak „bamba” füllel voltam képes hallgatni R. Strauss „vidám műhely”-ének remekét, amelyről Batta András azt írta a műsorfüzetben, hogy a „Capriccio egy zseniális öregember szeszélyes ötlete” volt és maradt. Figyelemre méltó Kocsis Zoltán kísérletező kedve, hogy súlyos betegségéből felgyógyulva, éppen ezt a zenét tartotta érdemesnek bemutatni? Hacsak: „Capriccio – egy hosszú pálya epilógusa” (?)

Mindazonáltal egyszerű füllel is jó volt hallgatni, ha képes az ember kikapcsolni magát a napi problémáiból, de feladata is ez a zenének, nem?

2013. 03. 16–20 Belgium/ Brüsszel utazás

Két hatalmas hóvihar között, a „Balga belga” barátunknál töltöttünk 5 napot Brüsszelben! Isten éltesse őt!

2013. 03. 21. csütörtök Rózsavölgyi szalon

Az utolsó óra

színmű

Kattintson a képre!

RÓZSAVÖLGYI SZALON ARTS & CAFÉ előadása

Író: [Mark St. Germain](#)
Rendező: [Jordán Tamás](#), [Alföldi Róbert](#)

Színész:
Dr. Sigmund Freud - [Jordán Tamás](#)
C. S. Lewis - [Alföldi Róbert](#)

Díszlettervező: [Alföldi Róbert](#)
Jelmélettervező: [Alföldi Róbert](#)

A színdarab értékelése: 10/10

3 szavazat

Előadás időpontok:

[RÓZSAVÖLGYI SZALON ARTS & CAFÉ](#) - Budapest

Március 21. csütörtök 17:30

Ismertető:

Mark St. Germain: Freud's last session című darabjának magyarországi bemutatója Jordán Tamás és Alföldi Róbert szereplésével és rendezésében.

A darab középpontjában a világhírű pszichoanalitikus, Sigmund Freud áll. Londoni otthonába látogatába érkezik egy kevésbé híres fiatal professzor, Clive Staples Lewis, aki korábbi könyvében neveltségessé tette az idős lélekbuvárt. Két szakember. Az egyik legenda. A másik talán lesz. Fiatal és idős. Két generáció. Két felelős értelmiségi egy nehéz, fájdalmas és zűrzavaro történelmi pillanatban. Nehéz és fájdalmas helyzetekben. Találkoznak és beszélnek egymással. Beszélgetnek. A világról és az életéről, tettekről és ideákról. Arról, hogy mi az, hogy "felelős értelmiség". A két ember diskurzus éppen aznap veszi kezdetét, amikor Anglia belép a második világháborúba. Aztán valaki meghal. És marad a beszélgetés. Az el tovább.
Bemutató időpontja: 2013. február 14., Rózsavölgyi Szalon Arts & Café

Amikor Szerbiába utaztunk a T. T. László művész úr kikísérte feleségét, s amíg a tömeg gyülekezett beszélgettünk:

Megyek XXX helységbe reggelizni! – mondta.

?

Meghívtak!

?

Van ott egy ember, aki olyan programokat szervez, hogy hív egy „hírességet”, egy „celebet”, akinek nincs más dolga, mint, hogy részt vegyen a társaság összejövetelén. Voltam már vacsorán, ebéden, most reggelizni hívtak. Ha-ha-ha!

Nejem, amúgy is itt hagy, hát megyek, miért ne mennék?

Hát körülbelül így éreztem magam ezen a „teázási időben” tartott előadáson! No nem, mint „celeb”, hanem éppen ellenkezőleg, mint aki befizette magát egy olyan „ozsonnára”, ahol egyszerre két híres színészt is meghívott Zimányi Zsófia, Jordán

Tamást és Alföldi Róbertet! (Két elűzött Nemzeti Színházi igazgatót.) A nagy művészek próbálták színházat csinálni, de most nem sikerült nekik! Az is lehet, hogy bennem nem állt össze a darab, annyira zavart az asztaloknál ülő, evő, ivó, tortát zabáló, idétlenül vigyorgó (Jé, az Alföldi!) közönség, hogy nem tudtam a darabra figyelni. (Ami - legalább stúdió - színházi közegben bizonyára nagyon jó lett volna!) Csodálkoztam volna a fellépőkön, ha nem ismertem volna a fenti véleményt: Miért ne? Illető nem tette hozzá, mert egy úr: Ha van olyan barom aki (ezt) megfizeti, ráadásul busásan! Utoljára ilyet a Mikes Lilla csinált a Korona cukrászdában, de Ő valahogy mégis másképpen tette. Először is: nem tett úgy, mint aki színházat akar játszani. Másodszor: Háziasszonyként fogta fel a szerepét, köszöntötte és meghívta, megkínálta a vendégeit. Olyan műfajjal hozakodott elő, amit elbírt a vendégeskedés laza műfaját. Az Ő közönsége, nem „bámolni” érkezett, hanem szórakozni. Nagy különbség!

Azt hiszem nem leszek vendége többé a Rózsavölgyi Szalon Arts & Café című gyülekező helynek!

Bocsánat a darabot majdnem elfelejtettem: Mark St. Germain írta Freud's last session címmel. A darabban két tudós az idős Freud és a fiatal Clive Staples Lewis beszélget azon a napon, amikor Anglia belép a 2. világháborúba. Aztán valaki meghal.

2013. 03. 23. szombat délelőtt Marczibányi téri Műv.Ház

Természetesen azért mentünk, mert az Unokáink érdekelték voltak és általuk mi is, a műsor megtekintésében. Mindazonáltal nagyon tanulságos volt az előadás. A „nagyhírű” (mint pl. a Budai Tánccsok) lepipálása elég nehéz feladat! Volt, azonban pár olyan magas színvonalú, fegyelmezett, jól betanult produkció, hogy - a Brada Rózsi által csiszolt (mára már csak elméleti), tudásommal együtt tátva maradt a szám! Az ilyen minősíthető produkciók általában vidékiek voltak, csak kisebb létszámú

csoportokkal, mint a Budapestiek. Az Uram szerint: Ezek a gyerekek az idomítás csodái! És azért vidéken, mert ott nincs más lehetőség, és azért kevesebb létszámmal, mert pénz sincs a gyerekek tanítására.

Ám a Marczibányi téri Művelődési Ház leszerepelt nálam. Történt ugyanis, hogy a műsorvezető ifjú hölgy, nyilván nem a saját akaratából, két szám között elég durván azt zengte a színpadról, hogy: Akik a falnál állnak és nem vettek jegyet azok most menjenek ki a nézőtérről! Nagyon durva volt! Ráadásul nem is volt igaz! (Bizonyíték nálam!)

2013. 03. 23. szombat este Farsang Stollár Béla utca

Megint nagyon sikeres farsangi estét sikerült a társaságunknak, összehoznia. Sok jó között számomra a legtetszetősebb a Zwack plakátot megjelenítő produkció volt.

2013. 03. 28. csütörtök Nemzeti Színház

Nagyot koppantunk a Nemzeti Színház üveg ajtaján! Az Amphitryon előadás:
Elmarad!

Hogy-hogy nem tudták? Napok óta fent van a Home Page-on!

Mindezt baromi pimaszul!

(És akinek nincs számítógépe, Internet?)

2013. 03. 31. vasárnap Operaház

OPERA
MAGYAR ÁLLAMI OPERAHÁZ
HUNGARIAN STATE OPERA

Húsvét az Operában

2013. március 28., 30.

J. S. Bach – F. Mendelssohn ► **Máté-passió**

2013. március 29., április 1.

Richard Wagner ► **Parsifal**

2013. március 31., április 2.

Pietro Mascagni ► **Messa di Gloria; Parasztbecsület**

2013. március 31., április 2.

Pietro Mascagni: **Messa di Gloria**

Karmester ► **János Acs**

Tenor ► **Báncsi János**

Bariton ► **Fokanov Anatolij**

Alig egy karta esztendővel a Parasztbecsület megkomponálása előtt, 1888 februárjában az akkor még jócskán teljesen ismeretlen Pietro Mascagni mekkorai egy határozottan előadható egyházzenei kompozíció megalkotásán. Az akkor éppen egy fiatal művészből, Országban nem ismert és a helyi filmrendező újjászervező fiatal muzsikus kórus ambícióival, élme a helyi liturgiához és szertartáshoz közelebb igazodva komponálta meg a maga F-dúr Messa di Glóriáját, amely április végére már el is készült. Mascagni életének viharosága korántsem érődik ezen az alkalomán, moha a megfűző időszakot egy selyes betétegy, a mai-már kihalásánál vándorló, majd élő gyermekek elvételére is előtérbe kerülhet. A tenor és a bariton szövege számtalan élménytellem szövegeket kínál a Messa di Gloria kedvencen csupán szertartási keretben gyönyörű élményre a költészeté megérintve, amiért a mai utóbbi évtizedekben létezősége való újrafelfedezése is tanácsosnak világszerte.

Pietro Mascagni: **Parasztbecsület**

Szereplők: Giovanni Verga operán ►

Giovanni Targioni-Tozzetti, Giulio Menacci

Karmester ► **János Acs**

Szereplők ► **Lukács Gyöngyi**

Lola ► **Gál Erika**

Turiddu ► **Báncsi János**

Ilfo ► **Fokanov Anatolij**

Lola ► **Kovács Annamária**

„Kár, hogy a Parasztbecsületet írtam előző. Megkoronáztak, mielőtt király lettem volna.” Az idősebb Mascagni panaszkodott ezeket a szavakat pályafutásának halála után, amely tagadhatatlanul a szerencsétlenül sorsolták élete el gátlatlan felidővel. Az 1888-ban komponált és 1890-ben előadottat egyfelvételre, amelyet még a versta opera egyik csúcsteljesítményként tiszteltnek, dallamgazdagsgával, drámai feszítéssel és sodró lendülettel nyújtja le a mindenkor kibővített. A hazai közönséget önmagától már a római díszmunkái esztendője óta, Niccolò Costantini Mählernek híva, Budapestben már 1890 karácsonyán játszották és művet, amely hívtól áton a magyar írói perze a nemzetközi operaszínpadon egyik legkedveltebb darabjává vált. Művészetünk egy színelőadásban, szeretem és hűltetés, felhívás és vérszoci – a Parasztbecsület hírlapjainakban is oly erőteljes és sűrű története már a legelső találkozásuk cabul egy a néző-hallgató. Ahogyan Turiddu – színelőadások történet – tülharapással hója párbaja ARK, jöcsent éppen egy harap a fülökbe. Mascagni operája is: csakhogy vérszoci kímélettel, végzetes tragédia helyett, élere szóló zenei színházi rajongást élvezet és a fülökbe kerülő volna.

Mascagni: Parasztbecsület, milyen régen nem láttuk!

Valóban, visszaneztem a nyilvántartásomban: 2006. 03. 03. Zeneakadémia (szerintem ezen az előadásban találkoztunk utoljára a Szabados Zsuzsival). Koncert szerű előadás volt. Rendes színházi előadásban pedig: 2001. 04. 11-én láttunk az Erkel Színházban. Nem is értem miért nem játsszák? Most is csak a Húsvét alkalmából vették elő, mindössze két előadásra.

A Parasztbecsület egy egy felvonásos opera, ezért össze szokták társítani valamilyen másik egy felvonásossal, általában Leoncavallo: Bajazzo című operájával. Ebben az előadásban egy másik Mascagni mű lett a társ, a Messa di Gloria. Mascagni ezt az egyházzenei kompozíciót, még mint ismeretlen zeneszerző komponálta, zenetanár korában, 1888-ban 25 évesen. Két férfi (tenor és bariton) hangra, kórusra és zenekarra, természetesen, írta e művét, szerintem nagyon jóra! Még nem hallottam soha, de pár taktus után, rá lehetett ismerni: ez Mascagni!

Baj ezzel a művel az, hogy egyházzenei készült, de az egyházak nem rendelkeznek a szükséges előadói, zenekari adottságokkal, zenekari műnek pedig időtartamban kevés, azaz nem tesz ki egy egész estés előadást, tehát társítani kell valamilyen másik egy felvonásos darabhoz, lehetőség szerint azonos szereplőkkel!

Ez történt!

Az Operaház Húsvét az Operában címmel rendezett sorozatában a Máté-passió, a Parsifal mellett két napon játszotta a két Mascagni művet. Tökéletes választás!

Mascagni (1863-1945) idős korában ezt panaszkolta: „Kár, hogy a Parasztbecsületet írtam először. Megkoronáztak, mielőtt király lettem volna.” Dicséretes ez az önkritikus vélemény és igaz! Utána néztem: a Parasztbecsület után (1890) még 14 operát írt Mascagni, és számtalan zeneművet, de a Parasztbecsületet soha többé nem tudta felülmúlni! Ha jobban beosztotta volna a Parasztbecsületre „elfecsérelt” dallamokat, még legalább öt-hat híres operája lehetne, de nem így történt.

Talán jobb is, elsikkadtak volna a dallamok és nem született volna meg ez a zenei tömör, gyönyör, amilyen a Parasztsücsület lett!

Mert a Parasztsücsület maga a tökély!

„.....amelyet a verista opera egyik csúcsteljesítményeként tisztelünk, dallamgazdagságával, drámai feszességével és sodró lendületével nyűgözi le a mindenkori közönséget.”

Gustav Mahlernek köszönhetően a magyar közönség már 1890 karácsonyán láthatta ezt a művet! (1935 augusztusában Mascagni maga vezényelte három alkalommal operáját a Szegedi Ünnepi Játékokon.)

Az előadásról: az Operaháznak van egy „védettnek” nyilvánított Oláh Gusztáv által tervezett Jolly Joker díszlete, amelyet fel szoktak építeni, ha éppen nem tudnak mit háttérként a színpadra állítani és a világoskék körfüggöny helyett valami díszesebbet szeretnének! Ez a színpadi háttér úgy néz ki, mintha maga az operaház belső enteriőrje folytatódna a színpadon.

Nyílt színpad van, taps kíséretében vonultak be a zenekar tagjai, a kórus és a két férfi énekes, majd a karmester. Illenek egymáshoz a díszlet és frakkos urak, estélyis hölgyek, a zene szép, jó helyen ülünk, kell-e ennél több?

Bándi János (tenor) kissé ugrál (túlságosan) átéli a szerepét, Fokanov (bariton) jó mint mindig, Ács János pedig mondja velük a szöveget, jó zene, jó hangzás, jó énekesek, minden jó. Tetszett nekünk ez a mű!

Szünet! Gondoltuk hosszú lesz, mert át kell rendezni a színpadot.

A szünet valóban hosszú volt, de a színpadot nem rendezték át. Nem baj így is jó lesz, koncert szerű előadás. Igaz a sok „aranyos” háttér nem illik a szicíliai paraszt környezethez, de majd elvonatkoztatunk. Nagyon jó előadás volt, a közönség brávózott, kiabált, tapsolt, engem is elkapott a lelkesedés. (Megint tele volt külföldiekkel a nézőtér, érthető, mert már javában zajlik a Tavaszi Fesztivál.)

Hazafelé azonban lehiggadtam és gondolkodtam az előadáson, mi volt a baj mégis? A háttér, az is, de nem az volt a fő baj. Az Operaház nem alkalmas a „koncert szerű” előadás tartásához. Ugyebár egy opera énekesnek olyan hangereje van, hogy, ha az Operaház színpadán hátulra van rendezve, onnan is hallani. Az akusztika pedig a zenekari árokból tökéletes, azaz a zenekarnak ott van a helye, az énekesnek pedig a színpadon, a két helyről érkező hang a nézőtérre adódik össze így jön létre a tökéletes hangzás. A karmester pedig szintén két helyről hallja a művet és a szerint vezényel. Ezen az estén azonban nem így volt.

Bándi János (Turiddu) megint ugrált, alig bírta magát féken tartani. Lukács Gyöngyi (Santuzza) (most már talán írhatom, hogy szokásához híven, lásd: Bolygó hollandi: Senta) megint ordított, annyira, hogy a karmester szólt neki, hogy álljon egy kissé hátrább, mert nem hallja a zenekart a művésznő hangjától. Fokanov (Alfio) jelenetéhez eleganciával vonult be, majd ugyan úgy ki is, amely mozgás nem nagyon illett egy kocsihoz, bocsánat fuvaroshoz. Gál Erika (Lola) szerepének

megfelelően volt csinos és kacér, Kovács Annamária (Lucia) tökéletes szicíliai szigorú, kemény anya volt. Mindenki nagyon jól tette a dolgát. Nehéz azonban ezeket az énekeseket visszafogni, mert Ők a színpadi szerepléshez vannak szokva és játszani akarnak, akkor is játszanak, ha estélyibe vannak öltözve és szinte mozdulatlanul kellene állniuk a színpadon, ez ellentmondás!

Szóval, nehéz ezt a szicíliai paraszti, végzetes kimenetelű drámát ilyen „aranyos” keretben előadni!

Mindazonáltal Mascagni csodásat alkotott, és idézve Kedves Balga belga barátunkat én is csak azt tudom ismételni, hogy: A zenébe nem tud beleszólni semmilyen oktondi rendező, a jól megírt zene, olyan marad, ahogyan azt megírták!

(Teljesen zárójelben: Volt valami, ami nekem, csak nekem, nem tetszett, sőt egyenesen visszataszítónak találtam. A karmesterről eddig nem írtam egy szót sem, zeneileg nem is tudok semmi kifogásolni valót, nyilván jól végezte a dolgát. A zenekar és az énekesek hangzási problémáját a színpadra való helyezés számlájára írtam, nem gondoltam, hogy ebbe némi beleszólása a karmesternek is volt. Lehet, hogy a Lukács Gyöngyi azért lépett mindig előrébb, hogy ne kelljen annyira harsognia, ha túl akarja énekelni a zenekart. Ha a karmester visszafogja egy kicsit a hangerőt nem lett volna ilyen ordibálás az előadás. De ez még megbocsátható. Hanem a karmester, Ács János, külső megjelenési formája, azt nem bírtam megemészteni!

A Messa di Gloria-t egy hosszított reverenda szerű kabátban vezényelte, ami kiemelte magas karcsú alakját /hiú ember lehet/. Gondoltam nem frakk nem baj, úgyis egyházi zenéről van szó illik ide ez az öltözet. Ahogy felemelte a karját, rájöttem, hogy mégsem: tűzpiros selyem bélése volt a kabátnak!

A Parasztbecsülethez pedig frakkot húzott, gondoltam visszatért a szolid egyszerűséghez, egészen addig, amíg meg nem fordult! A hátul frakk, elől paszományos díszítésű magasra gombolt díszmagyar volt!

Azt a magyarkodó mindenit!

Egyébként: A világhírű magyar származású karmester 1979-ben debütált Genovában. Első amerikai fellépésére 1987-ben Denverben, a Colorado Operában került sor, ahol később hét éven át vezényelt. Repertoárján több mint 150 opera és zenekari mű található. Kiváló szakértője az olasz operajátszás tradícióinak. Eddigi pályafutása során dirigálta Bellini és Puccini valamennyi operáját, s a legnagyobb Verdi-műveket. Évek óta a „Három tenor” koncertjeinek állandó karmestere. 1999 óta a Magyar Állami Operaház Failoni Kamarazenekarának művészeti vezetője. (Info: 2006)

Szokták volt mondani, hogy: „Nem a ruha teszi az embert!” és ilyen referencia mellett teljesen lényegtelen, hogy milyen ruhában vezényel valaki. De az én szememben nem így van, szerintem aki ilyen „jelmezbe” öltözik felvesz magára egy információt, ami jellemző rá. Nekem pedig ez a „jelmez öltözék” nem szimpatikus!

Üdv. az Olvasónak!

Ibici